

ALGUN DIA L'ESGLÉSIA INSTITUCIÓ HAURÀ DE DEMANAR PERDÓ A LES DONES

El divendres 16 de juliol, alguns diaris, entre ells La Vanguardia, en la pàgina internacional publicava un article sobre "L'Església i la modernitat" titulat: "CONDEMNAM AL SACERDOCI FEMENÍ". I un subtítol: "El Vaticà inclou l'ordenació de la dona entre els delictes més greus". Comença dient: "L'Església catòlica no només refusa de manera rotunda la possibilitat que les dones siguin ordenades sacerdots. Dins la normativa feta pública ahir sobre "els delictes més greus", s'inclou entre ells l'intent d'ordenar una dona. En el mateix paquet de *normae de gravioribus delictis*, anunciades per la Doctrina de la Fe- l'exSant Ofici-, figuren la pederàstia, l'apostasia, l'heretgia i el cisma."

La jerarquia eclesiàstica, una vegada més, carrega contra les dones amb tota la seva misogínia i una vegada més posa de manifest un sexisme, fruit de la seva limitació humana, que enterboleix l'Evangeli tot qüestionant el missatge integrador, paritari i alliberador de Jesús per a tota la humanitat i no solament per a la meitat masculina. Ell, mai no va referir-se a les dones amb normatives especials per a elles, mai no va parlar d'una vocació específica pròpia del seu sexe, com de seguida va fer Pau, els anomenats Pares de l'Església i la teologia tomista. Jesús va ser i continua sent: "El primer i l'únic amic de les dones" en l'Església- com diu Uta Ranker, teòloga feminista, en el seu llibre: "No i Amen."

Ara bé, col·locar al mateix nivell la pederàstia i l'exercici d'un servei a la Comunitat responsable i vocacional al qual pot ser cridada una dona, és repugnant, injust i humiliant per al sexe femení i de retruc per a tot el Poble de Déu que no pot ni hauria de permetre continuar perpetuant i alimentant aquest refús a les dones que una part, per cert la més minoritària de l'Església, ha tingut al llarg dels segles envers elles i pel que es veu encara ho té ben vigent actualment. Cal denunciar aquest abús de poder, del contrari ens fem còmplices de la injustícia, de la marginació i del menyspreu que, dins la Institució eclesial, pateixen més de la meitat de les persones creients per un fet purament accidental, ja que ningú tria néixer dona o home. I aquest fet no pot ni ha de condicionar la vida de ningú. I menys encara, voler avalar aquest pecat apel·lant a la voluntat de Déu. Moltes dones, si creguéssim de veritat que el nostre Déu és un Déu patriarcal, sexista i jeràrquic, el deixariem ben aparcat en les nostres vides.

Aquestes afirmacions, normatives i declaracions atempten la condició humana, els Drets Humans de les Dones i de les Nenes, a més de restar credibilitat a una entitat que s'autoconsidera fidel intèrpret de la Revelació. Les dones, igual que els homes, abans que dones som persones, éssers humans i com a tals hem de tenir els mateixos drets i els mateixos deures que tots els éssers humans, sense que el sexe en sigui un impediment en els diferents àmbits on ens movem i vivim: familiars, socials i religiosos.

La Jerarquia continua sacralitzant el masculí com si aquest fos el sexe perfecte, modèlic, l'únic acabat i digne per accedir al "sagrat". La seva comprensió davant les febleses, els pecats de tota mena i les misèries dels barons, és una constant al llarg dels segles enfront la duresa i la intransigència emprada envers les "pecadores filles d'Eva", com els ha agradat nomenar-nos des de ben aviat, culpant-nos sempre del "mal en el món".

No pensen que aquesta discriminació del femení que han fet i que continuen fent, constitueix un aval conscient o inconscient de la violència de gènere exercida sobre les dones en totes les cultures i en totes les religions al considerar-les inferiors als barons i per tant, supeditades a ells. I aquesta violència sembla no tenir final. Que al segle XXI,

el discurs eclesial continuï sent pejoratiu, malevolent i vexatori per a la meitat dels éssers humans, considerant-los més que indignes per a l'altar, a més de fiançar el concepte de la seva inferioritat respecte al baró, es presenta davant el nostre món occidental, actualment anacrònica, fora de la seva realitat social i evolutiva i sobretot antievangèlica. No és el reflex del testimoni d'un Jesús que va estimar les dones, que es va sentir estimat per elles, que les acceptà en el seu grup com a deixebles, que les va fer Apòstols del Regne i els retornà la dignitat que els homes els havien arrabassat.

Per això, les dones continuem enamorades d'Ell. És el nostre principal valedor, dins i fora de l'Església. I ens empeny a seguir treballant per a una Comunitat eclesial que valori i accepti com a iguals totes les aportacions i la riquesa de les persones creients que la formen.

La institució eclesial continua disminuïda i feble. No hi veu prou bé. És guerxa, com diu la M. Teresa Josa Farré, només hi veu d'un ull, l'ull masculí; li falta l'ull femení per esdevenir la fidel seguidora d'un Crist fet humanitat total, és a dir: dona i home. I fins que no recuperi l'ull que li manca, apareixerà pecadora no només davant el gènere humà sinó, sobretot, davant d'un Déu que estima i valora com a iguals totes les seves criatures.

Superar la misogínia eclesiàstica i avançar vers una autèntica Comunitat d'iguals- com afirma la prestigiosa teòloga feminista Elisabeth Schüssler Fiorenza- ha de continuar sent una prioritat en els nostres objectius per tal de fer visible i creïble el rostre integrador del Déu de Jesús.

Magda Tomàs i Ribes